

Ari Behn
Sértetlenül

A rendőrség és az önkéntesek kart karba öltve kutatták át az erődöt. Számomra idegen emberek lepték el a várfalakat és a védműveket. Mindenki segített, szomszédok, barátok, a család. Napok óta esett. A harsogóan friss füvet zöldebbnek még sosem láttam. Félelem szaga volt. Egész idő alatt sírtam. A szomszédaink, Arvid és Grete Pedersen vigasztaltak. Solveig volt a legkisebb lány a házban, ki akart volna neki rosszat? Természetes, hogy megkerül, mondta anya újból és újból. Biztosan megkerül, előbb vagy utóbb, de megkerül.

Másnap is kerestük. Még több ember segített. Megnyugtató, biztató hangulatban.

Harmadnap sokan elmaradtak mellőlünk. Az árokpárt széle beomlott, a fű sáros, csúszós lett, az erődöt tócsák borították. Anya és apa csalódott arccal nézett körül. A fűnek még mindig félelem szaga volt. A nagynénik és a nagybácsik velünk maradtak, hogy együtt folytassuk a keresést. A nagynénik sírtak, anya és apa nem. Az arcuk kifejezéstelen, zárkózott volt. Erik félrevonultan sírt magában.

Solveig sehol. Erikkal és velem bújócskázott az erődben. Egyikőnk sem látta eltűnni. Vacsorára hazamentünk. Csendben ültünk a konyhában. Néztük a híradót. Másnap iskola, de nem volt kedvem a leckével bajlódni. Régóta nem mondták már nekem, hogy mit csináljak vagy mit ne. Nagylány lettem a nyáron. Solveig eltűnése után igazi felnőtt.

Apa nem sok vizet zavart, igaz, néha nagyon mérges tudott lenni. Napokon át meg sem szólalt. Óriási volt és sötét, de ezt jóval később gondoltam így, valójában csak felnőtt koromban. Valószínűleg azonnal belátta, hogy Solveig, a szemefénye, soha többé nem fog elrohanni az erőd irányába, amitől neki az idegei azonnal felborzolódtak, s a szíve a torkában dobogott. Látszólag maga volt a nyugalom s a megbízhatóság. Rá hárult, hogy mindentől óvjon bennünket. Mindennél fontosabbnak tartotta, hogy mindig a gyerekek rendelkezésére álljon. Senki sem érzékelte olyan gyorsan a bajt, mint ő.

Apa nem sírt Solveig eltűnése napján. Erre jól emlékszem. Pedig az első pillanattól kezdve magát hibáztatta. Módszeresen átkutatta a kisváros magaslatán elterülő erődítményt. Aztán értesítette a létesítmény parancsnokát. Kicsivel később a rendőrség is bekapcsolódott a keresésbe. Anyával s az öcsémmel átkutattuk a falmaradványokat, benéztünk a fal réseibe, a nagy fű közé is. Solveig nevét kiáltozva fésültük át a harangto-

rony mögötti tisztást. Később jöttek a szomszédok, az önkéntesek és a narancssárga mellényes rendőrök. Solveig eltűnése után néhány órával már az egész település megmozdult. Nagyon sokan vettek részt a keresésben. Számomra ismeretlenek is. Megszólítottak bennünket, sírtak, osztottak bánatunkban. Anya este kezdett csak sírni. A szobámból hallottam a szipogását, időnként a falat verte. Erre jól emlékszem. Arcomra szorítottam a párnát, csak sírtam, sírtam és nem tudtam elaludni. Solveig kishúgom a legkedvesebb kislány, akit ismertem, és most elveszett. Kértem az Istent, hogy ígérje meg, Solveignek nem esik semmi bántódása, és hamarosan visszatér közénk. Nagyon szépen kértem az Istent, hogy segítsen.

Valószínűleg belealudtam. Másnap reggelre sem lett jobb, talán még rosszabbul is éreztem magam, hiszen már sok-sok óra telt el az eltűnése óta. Csendes volt a lakásunk. Apa elment a keresőkkel, anya telefonügyeletet tartott. Az arca megkeményedett, fegyelmezett hangon beszélt a telefonba, szervezte az akciót. Ettem egy szelet vajjas kenyeret. Nem akart lemenni a torkomon. Ittam rá egy pohár tejet. Kiszaladtam a fürdőszobába, és kihánytam. Próbáltam a legfontosabb dologra koncentrálni, vagyis arra, hogy mivel segíthetnék megtalálni a húgomat.

Egy héttel Solveig eltűnése után körözést adtak ki egy fehér Passat kifurgonra. Jelentkezett egy tanú, aki azt állította, hogy a húgomat egy szakállas férfi tuszkolta be az autóba. Ez nem vezetett nyomra. Senki más nem látta a fehér Passatot, sem a szakállas férfit az erőd területén. Teltek a hetek. Legszívesebben én is eltűntem volna. Anya és apa elviselhetetlen szomorúságba süllyedt. Magamat hibáztattam, nem vigyáztam eléggé Solveigre. Nem kellett volna hagynom, hogy elbújjon.

Igyekeztem mindent úgy csinálni, ahogy korábban, de semmi sem sikerült. Anya sem szólt semmit. Apa sem szólt semmit. A tanárok hagyták, hogy azt tegyem, amit akarok. Semmit sem akartam. Bezárkóztam a szobámba. Olvastam, rajzoltam, zenét hallgattam. Nem szóltam senkihez, még az öcsémhez sem. Erik minden nap elment az iskolába, délutánonként focizott, együtt volt a barátaival. Ő a társaságot kereste, ahelyett, hogy bezárkózott volna.

Apa az emeleti dolgozószobájába húzódott vissza. Hibázott. Függetlenül attól, hogy mi történt Solveiggel, csak azért történhetett, mert egy pillanatra figyelmetlen volt. A legkritikusabb pillanatban. Ezt nem tudta elviselni, megbocsátani magának.

Időnként hallottam, hogy a dolgozószobája falát rugdossa. Egyszer jajgatott is. Megmerevedtem, mozdulni sem mertem az ágyamban. Először azt hittem, hogy a fejét verte a falba, vagy elesett. Anya felszaladt a lépcsőn, hallottam a lépteit, majd a csattanást, amint az ajtó nekicsapódott a falnak. Apa hirtelen elhallgatott. Hosszú ideig beszélgették, majd mindketten sírni kezdtek. Kibírhatatlan volt. Bedugtam a fejem a párna alá.

Jelenleg alsó tagozaton tanítok. Mindent megteszek azért, hogy a gyerekek megtalálják a helyüket az életben, hogy biztonságban érezzék magukat, hogy minél zökkenőmentesebben tudjanak majd beilleszkedni a társadalomba. Ez lett a hivatásom. Magam bizonytalanságban nőttem fel. Alig maradt valami emlék a gyerekkoromból. Morzsákból próbálom összerakni az új emlékeimet. A terapeutám szerint elfojtottam magamban a gyermekkoromban történeteket. Nagy valószínűséggel Solveig eltűnése miatt. Nem tudom, hogy mit higgyek. Már arra is gondoltam, hogy játék közben én taszítottam le Solveiget az erődítmény faláról. Sokszor álmodtam is erről, meglököm, és Solveig zuhan lefelé a feneketlen mélybe. De talán mégsem az én bűnöm Solveig eltűnése. Egy másik verzióról is szoktam álmodni, az még rosszabb.

Apa három hónapja halott. Megbélyegzett emberként ment el. Solveig eltűnése óta nem volt önmaga. Azt képzelem, hogy ő ölte meg Solveiget, mert nem volt hajlandó arra, amire én igen, ellenkezett apával, összekarolta az arcát. Nem tudom, hogy honnan jönnek elő ezek a képek, de az biztos, hogy Solveig eltűnésével kapcsolatosak. Úgy rémlik, hogy apa molesztált engem. Világos, szörnyű emlékek bukkannak fel. Fogalmam sincs, hogy igazak-e vagy hamisak. Ma már elfogadom, hogy Solveiget a szakállas fickó tuszkolta be egy fehér Passat furgonba, s eltűnt vele Svédországba. Ott aztán nyoma veszett. Vagy fogva tartják, vagy megölték. Mindannyian hibásak vagyunk, hogy ez a szörnyűség megtörténhetett vele. Nem voltunk mellette, amikor a legnagyobb szüksége lett volna ránk.

Gondolataimban gyakran bukkannak fel a központban csapatostul kószáló idegenek, kisvárosunk befogadózásának lakói. A szakállas férfit is menedékkérőnek képzelem. Rémlik, hogy megáll a közelünkben egy fehér Passat, kinyílik az ajtaja. Jön felénk, mosolyog. A szakállas férfi. Megborzongok. Ritkán látni, hogy a menekültek nevetnének vagy mosolyognának. Mindegyik komor, nem sugárik belőlük semmi öröm. Imponál nekem a kedvessége. Elengedem Solveig kezét, közelebb megyek.

– Beülhetünk az autódba? – kérdem.

– Igen – mondja. Fölém hajol, és megcsókolja a homlokomat.

– Nem szabad! – mondja Solveig, és rángatja a karomat.

– Nem lesz baj – nyugtatom. – Kicsit kocsikázunk, látod, milyen kedves. Gyere már!

Beülünk az autóba, becsatoljuk a biztonsági övet, szófogadón, felelősségteljesen. Ahogy tanultuk. Solveig a hátsó ülésre ül, én szorosan a szakállas férfi mellé. Ő nem köti be magát. Beindítja a motort, és elhagyjuk az erődítményt. Szeretném megérinteni. Bizsereg a gyomrom. Szégyellem magam, meg nem is. A szakállas férfi a térdemre teszi a kezét, és nevet.

– Szép kislány vagy, tetszel nekem.

- Te is nekem – válaszolom. Fura így beszélni egy idegen felnőtthöz.
Tudom, hogy nem szabad, s ez olyan jó!
- Haza akarok menni! – könyörög Solveig.
– Haza kell mennünk – mondom hirtelen, és félelem fog el.
– Hazaviszlek benneteket – mondja a szakállas férfi.
Felhajtja a szoknyámat.
– Nem szabad! – tiltakozom.
– Haza akarok menni! – kiáltja Solveig.
– Vigyél haza minket! – kérem az idegent. Nehezen kapok levegőt.
Égeti a bőrömet a tenyere.
- Rendben – válaszol. Hazaviszem a húgodat, ha megígéred, hogy jössz velem tovább.
- Jó – mondom. – Megígérem, hogy veled megyek, de előbb vidd haza Solveiget! Sértetlenül!
- Rendben. Sértetlenül.

Fordította Kovács Katáng Ferenc

Muslimok, Csetvei Klára fotója